

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 január Hónapló

Dalos György: Higgym vagy ne higgym?

Szilveszter napján a Hírcsárda nevű portálon az alábbi információra bukkantam:

„Allegória miatt kell magyarázkodnia a nemzetgazdasági miniszternek. Matolcsy egy konferencián azt nyilatkozta: A gazdaságunk olyan, mint a pénisz, a kormány már felállította, de az öröm a fejben dől el. Matolcsy szerint a magyar olyan, mint a nemi szerv, minél inkább verik, annál egyenesebben áll, és akárhova is dugják be, jól érzi magát. A nemzetgazdasági miniszter elmondta, hogy a párhuzam nem áll meg itt, hiszen hazánk gazdasága egy olyan megszakított közösség, ahol az IMF és az EU rángatták el a nőt, ráadásul a két szervezet a mi lőcsünkkel veri a csalánt. A félórás párhuzamfolyam végére a közönség több tagja elhagyta a termet, különösen annál a résznél, amikor felszólította a közönség tagjait, hogy nézzék meg hüvelykujjukat, mivel az jól összevethető a péniszméretükkel. Matolcsy az Új Ember kérdésére elmondta, hogy sajnos keményebb szavakat és világosabb kommunikációt kell használni ahhoz, hogy mindenkihez eljusson a kormány üzenete.”

Első olvasásra kétségbe vontam, hogy a miniszter akár megközelítőleg is ilyesmit mondhatott volna, és kételyemet erősítette, hogy más, valamivel komolyabb forrás, mondjuk az Index vagy az Origó nem vette át a hírt, a NOL sem említette, a Népszava sem kommentálta, és az Új Emberben sem bukkantam nyomára az ominózus magyarázkodásnak. A famózus értesülés egyelőre kizárólag a blogok világában és a Facebookon kering, maga az érintett nem erősítette, bár nem is cáfolta. Márpedig, gondoltam, ha a közlésnek alapja van, híréhes médiánkban nagyjából ugyanolyan feltűnést kellene keltenie, mint amekkorát némely fajsúlyosabb ügy, Schmitt Pál plágiuma, Gyöngyösi Márton listázási javaslata, az azeri baltás gyilkos kiadatása vagy az Új Színház szélsőjobbos meghódítása kavart, hogy csak a 2012-es termésből merítsek.

Megvallom, tanácstalan vagyok: higgym vagy ne higgym?

Egyfelől furcsállom, hogy az egyik legtöbbet támadott magyar politikus belemegy egy ilyen stilisztikai kalandba, amely őt nyilván kínosabb színben tünteti fel, mint szeretné. Másfelől bőven el tudom képzelni, hogy a dolog így esett: Matolcsy papír nélkül beszélt, és egyszer csak, hogy, hogy nem, ez jutott eszébe: „Gazdaságunk olyan, mint a pénisz, a kormány már felállította, de az öröm a fejben dől el.” A publikum nyilván felmorajlott a drasztikus hasonlat hallatán, amit ő poénsikerként könyvelt el, és ekkor már kényszerítve érezte magát a fallikus metafora kibontására. No már most, sokkal könnyebb retorikai csapdába esni, mint abból kikecmeregni. Aki A-t mond, mondjon B-t is.

A szex és a politika szókincsének keverése nem új dolog. Az ötvenes évek elején a pesti folklór produkált egy gépirásban terjedő paródiát „Nemi életünk kérdései” cím alatt. A kis írásmű párttitkári beszámoló stílusában adta elő a kényes témát: „Legfőbb ideje, elvtársak, hogy ráfeküdjünk a női vonalakra, és támogassuk női dolgozóink szűk keresztmetszetét” – íme egy idézet

a nem szellemtelen malackodásból, amelynek terjesztőjét el is ítélték, az ítélet pedig bekerült a Bírósági Döntvénytárba az „izgatás és közszemérem elleni vétség különválasztásának” precedenseként. A szöveg hatásmechanizmusa hasonlít a Matolcsynak tulajdonított szónoklatéhoz, csak hogy amíg a Rákosi-érabeli paródiában a sikamlós tárgy leplezi le a magasröptűnek szánt funkcionáriusbeszédet, addig a magyar gazdaság gondjainak szexuális párhuzamokkal való ecsetelése magát a tárgyat fokozza le közönséges obszcenitássá. Ebből a szempontból a Matolcsynak tulajdonított szónoklat – akár hiteles, akár nem – közveszélyesen valószínű, és pedig úgy, ahogyan egy abszurd világban az abszurditás a való színét veszi fel.

Tudjuk, persze, hogy a nemzetgazdasági minisztertől nem idegen a képes beszéd, amely egyben megkíméli őt a tények és adatok túlzott mértékű használatától. December közepén például a következő keretbe foglalta az elmúlt másfél év magyar–európai viszonyának értékelését: „Ahogy 1956-ban, most is kicsi, de veszélyes ponttá váltunk a globális sakkasztalon: fegyveresen már nem lehet levérni az új magyar szabadságharcot, más eszközöket kell bevetni. 2011 elején azonnal ádáz politikai támadás indult az EU-elnökséget adó magyar kormány ellen: az egyesült uniós balliberális hadak felvonultak a kétharmados jobbközép magyar miniszterelnök és kormánya ellen. A támadás elhalt (...), más eszközöket kellett találni a szabadságharc leverésére.” Ezt a paralelt is tovább lehetne fejleszteni, mondjuk, fegyvernemekre lebontva.

Képzeljük el, hogy Angela Merkel Szilveszter napján kap egy jelentést, amelyben tudtára adják, hogy 2012-ben a megadott számnál egymillióval több volt a munkanélküli, és emiatt több milliárdos szociális segélyprogramot kell kidolgozni. Várható, hogy a három ellenzéki párt a Bundestag legközelebbi ülésén radikálisan felveti a problémát, felelősöket keres, és nem biztos, hogy a kancellár asszony sértetlenül kerül ki a heves polémiaiból, de legalábbis valószínűsíthető, hogy a következő választásokat elveszíti. Tanácsadóira hallgatva ezért az alábbi felszólalást engedi meg magának:

„Tisztelt Képviselő/nő/k! Önök is tudják, hogy a Szövetségi Köztársaság potens gazdasággal rendelkezik, ámde az orvostudomány a jól működő szexualitás esetében is különböző készülségi fokok között differenciál. Hogy a képnél maradjak: az egyesült Németország már számos aktussal bizonyította állóképességét, márpedig nemcsak önmagát, hanem más európai országokat is rendszeresen ki kellett elégítenie, olykor egymás után többször is, meglehetősen viharos tempóban. Gondoljunk csak Görögországra, amely tárt karokkal várja, úgyszólván csillapíthatatlanul kívánja behatolásunkat. Mi az európai partnereket nem hagyhatjuk cserben, mert akkor előbb-utóbb más, orosz vagy kínai forrásokból szívják le az éltető nedveket. Németország nem követheti azoknak az államoknak a példáját, amelyek – hogy a hasonlatnál maradjak – elsősorban önmagukkal foglalkoznak. Az igazság az, Hölgyeim és Uraim, hogy akinek nagyobb a nemi szerve, attól joggal többet is várnak, úgyhogy kérem, legyenek türelemmel, nézzék el, ha olykor szünetet kell tartanunk a penetrációban, de mihelyt megadjuk a lökéseket az európai piacnak, önmagunkra is sort kerítünk.”

Látom magam előtt a képernyőt, kezemben a távkapcsolóval, miközben az ARD, a ZDF, a HR, az NDR és az ARTE – utóbbi franciául is! – adását megszakítva, breaking news, vágja be (pardon!) a kancellár asszony beszédét, látom a Bild-Zeitung, a TAZ, a FAZ és a Spiegel rendkívüli kiadását az ordító szalagcímekekkel: „Szex a Bundestagban!”, „Angela utolsó beszéde”, „Örület”, „A német politika mélypontja” satöbbi satöbbi. Azután magát Frau Merkelt látom, amint másnap a stúdióban görnyedten, sápadtan, rebbenő szemmel jelenti be lemondását, azzal magyarázva, hogy „a hirtelen idegkimerültség okozta kisiklás után nem akar többé pártjának és országának terhére lenni”. A kancellári búcsúbeszéd után a német média egyöntetűen a

Himnuszt sugározza, s aznap a gyászra való tekintettel lemondják a szórakoztató műsorokat.

Naiv önmegnyugtató volt, ha a civilizációs szakadékot, amely bennünket a Nyugattól elválaszt, valamely párt vagy rezsim nyakába akarnánk varrni. A kétharmad nemcsak azt jelenti, hogy ekkora tömeg tartotta legalábbis kisebb rossznak a régről ismert orbáni közszellemet, hanem azt is, hogy a diadalmas párt valamit igen nagy biztonsággal leképezett a nemzeti közérzetből. Ez pedig azt jelenti, hogy egyetlen mégoly sikeres választás/leváltás önmagában semmit sem fog megoldani. Igazabb mondatokra, tisztességesebb beszédre, jobb emberekre kellene szavazni azokban a majdani fülkékben, lehet, hogy az egész magyar nyelvet újra kellene tanulni.

Kizökkent az idő, mondhatnánk Shakespeare-rel. De vajon ki lesz a Hamlet, akire a kárhozat vár, hogy helyretolja?

Tetszik

3 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Dalos György: Egy hét Mubarakkal** Berlin–München, 2011. február 6. Hétfő este komputerem képernyőjén egyszer csak...
2. **Dalos György: Kazah szemmel** Berlin, 2011. november 5. Istenemre, a Goethe Intézet meghívása nélkül...
3. **Dalos György: Író-olvasó találkozók** Bukarest–Düsseldorf–Berlin, 2009. november 11. Mircea Dinescuval utoljára húsz évvel ezelőtt,...
4. **Dalos György: Álom túzásokkal** Berlin, 2012. április 9. Azt álmodtam, hogy Hitler feltámadt, és...
5. **Dalos György: Fantáziák** Berlin, 2012. november 5. Vállalva az önisméltás ódiáját, újól foglalkoznom...

Cimkék: **Dalos György**